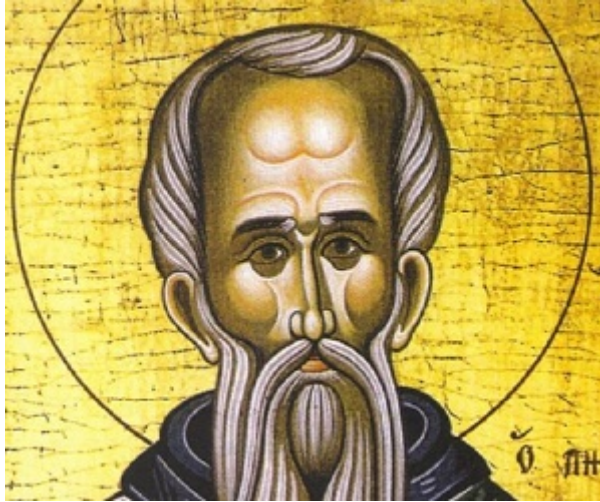


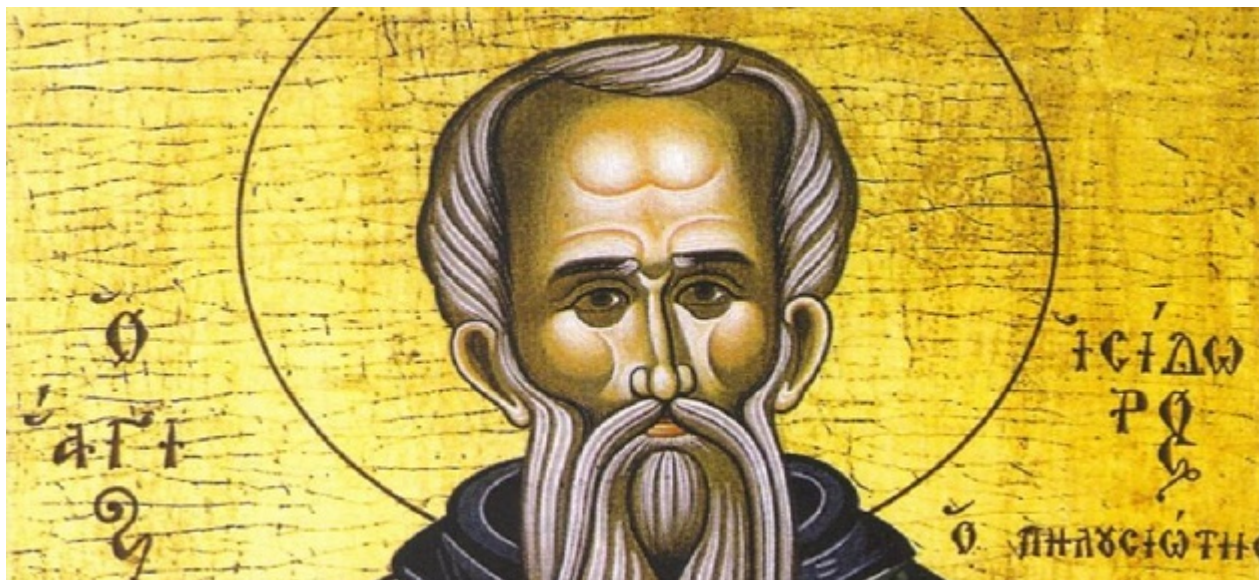
Όσιος Ισίδωρος ο Πηλουσιώτης, ο ασκητής με την κοινωνική διδασκαλία (Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)



Όσιος Ισίδωρος ο Πηλουσιώτης (4 Φεβρουαρίου)

Ο Όσιος Ισίδωρος γεννήθηκε περί το 360 στην Αλεξάνδρεια από ευσεβείς και ευγενείς γονείς. Οι ίδιες οι επιστολές του φανερώνουν λαμπρή και επιμελημένη μόρφωση. Ο ίδιος ομολογεί την «αυτάρκη» εκπαίδευσή του στα ελληνικά γράμματα και τις τέχνες. Χαρακτηρίζεται ως «ανήρ ελλογιμώτατος, φιλόσοφος και ρήτωρ». Στην Αλεξάνδρεια έλαβε μέρος ενεργό στο κατηχητικό έργο της Εκκλησίας.



Το όνομα «Πηλουσιώτης» το πήρε από το ιστορικό Πηλούσιο, σημερινό Πορτ-Σάιντ, περιοχή της Αιγύπτου ανατολικά του Νείλου. Αποσύρθηκε στην έρημο της Νιτρίας ακολουθώντας το μοναχικό βίο εκπληρώνοντας την επιθυμία που είχε από νεαρή ηλικία.

Μετά ένα χρόνο ασκητικής ζωής, επέστρεψε στο Πηλούσιο, όπου χειροτονήθηκε πρεσβύτερος από τον επίσκοπο Αμμώνιο, ο οποίος του εμπιστεύθηκε καθήκοντα διδασχής πιστών και κατηχουμένων. Πολλοί Εβραίοι και ειδωλολάτρες ακούοντας το κήρυγμά του έγιναν χριστιανοί.

Το 413, όμως, κάποιος Ευσέβιος εξελέγη νέος επίσκοπος Πηλουσίου και άσκησε τέτοια πίεση στην Εκκλησία, ώστε ο Ισίδωρος αποφάσισε να «φύγει» πάλι προς την έρημο. Αποσύρθηκε, σε μονή κοντά στο Αφναίο. Φορούσε μόνο ένα σκληρό τρίχινο ένδυμα και ζούσε, κατά το παράδειγμα του αγίου Ιωάννη του Προδρόμου, με άγρια χόρτα, και φύλλα.

Σε δύο εκκλησιαστικά θέματα του αναγνωρίζεται σημαντική συμβολή· η εγγραφή του ονόματος του αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου στα δίπτυχα της Εκκλησίας της Αλεξανδρείας από τον Κύριλλο και η καταπολέμηση του Νεστοριανισμού, στα πλαίσια της οποίας συνέβαλε αποφασιστικά στη συμφιλίωση του Κυρίλλου και του αγίου Ιωάννη Αντιοχείας.

Από τις επιστολές του, από τις οποίες σώζονται περισσότερες από δύο χιλιάδες, αντλούμε πληροφορίες για την οργανωμένη ζωή του στην έρημο, την προσωπικότητα και τη δράση του. Στην έρημο και στο προσφιές του όρος βρίσκει τις προϋποθέσεις, μακριά από τους θορύβους των πόλεων, για να κατορθώσει την αρετή και τη σωτηρία της ψυχής του· «ο μη σχολάσας, Θεόν γνώναι ου δύναται» έγραφε. Προσκαλούσε κοντά του όσους ήθελαν την μοναχική ζωή· «αρνήσου τον

εαυτόν σου, σήκωσε τον σταυρό και φύγε όπως εγώ».

Ο Όσιος Ισίδωρος οργάνωσε μια μοναστική αδελφότητα, με την οποία ζούσε σε ένα οίκημα με οργανωμένο σύστημα διακονιών. Επικοινωνούσε και επισκεπτόταν άλλους αναχωρητές και άλλα μοναστήρια της περιοχής του και εξυπηρετούσε τις λειτουργικές τους ανάγκες ως πρεσβύτερος. Συνήθιζε την πλήρη απομόνωσή του για ορισμένο χρόνο με σκοπό την μεγαλύτερη άσκηση, που την χαρακτήριζε η λιτότητα και η ολιγάρκεια. Η αυστηρή άσκηση κλόνισε την υγεία του και τον έκανε να υποφέρει συχνά από ασθένειες.

Η ησυχία της ερήμου δεν σήμαινε γι' αυτόν απραξία. Είχε μια έντονη δραστηριότητα σε προσωπικό και κοινωνικό επίπεδο. Ανέπτυξε πολλές γνωριμίες με πρόσωπα με τα οποία επικοινωνούσε συχνά. Έφερνε έτσι τον κόσμο στην έρημο και έκανε το κελλί του κέντρο του κόσμου χωρίς να χάνει την ησυχία του. Τον επισκέπτονταν ιδιώτες ή δημόσια πρόσωπα που του ζητούσαν να παρέμβει σε διάφορες υποθέσεις. Με ενδιαφέρον μεριμνούσε για τα προσωπικά ζητήματα και για την καλλιέργεια στην χριστιανική ζωή και με καλωσύνη και αγάπη συνέπασχε και τους συμπαραστεκόταν. Παντού και πάντοτε κατεδίωκε την αμαρτία, ενέπνεε την αγάπη για την δικαιοσύνη και την αρετή, έκρινε και έδινε λύσεις στα πράγματα του κόσμου, παραμένοντας, ωστόσο, εκτός κόσμου.

Θαυμάζει κανείς την εξυπνάδα και την οξύτητα του πνεύματος του Οσίου, τη διεισδυτικότητα που αποτυπώνεται με μοναδικό τρόπο σε ένα σύντομο, περιεκτικό και πρωτότυπο λόγο. Έχοντας μελετήσει σε βάθος και αξιολογήσει όλα τα θέματα της ανθρώπινης ζωής με βάση τον αποκεκαλυμμένο λόγο του Θεού στην ησυχία της ερήμου, κα-τέληξε σε σαφείς και ξεκάθαρες θέσεις. Τις διατύπωσε με εξί-σου σαφείς και ξεκάθαρες διατυπώσεις, αποτυπώνοντας σε αυτές την ευθυκρισία και διακριτικότητά του, συνοδευόμενη από την ταπείνωση και τη μετριοπάθεια της πνευματικότη-τας, που καλλιεργεί στην ψυχή η αγιότητα.

Στις επιστολές του δίνει απαντήσεις σε δυσνόητα χωρία της Αγίας Γραφής, αναπτύσσει τα δόγματα της πίστεως αντικρούοντας τους αιρετικούς, εγκωμιάζει το ύψος της ιερωσύνης, επιτιμά τους άρχοντες υπενθυμίζοντάς τους το χρέος τους προς το λαό και την Εκκλησία.

Ο Όσιος Ισίδωρος επιβλήθηκε στην εκκλησιαστική συνείδηση με την αγιότητα του βίου του, και γι' αυτό τιμήθηκε ως άγιος αμέσως μετά τον θάνατό του, που συνέβη το 440 περί-που, σε βαθύ γήρας. Η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του στις 4 Φεβρουάριου.